

Розповідь прораба

Богдан Жолдак

Ходять разні люди вулицею, коли бачать: із сімнадцятого поверху починає падати дитинка, годіків їй так три з половиною, не більше. А вона вже падає, що навіть батьки в це не повірили.

Особинно в те, що хоч вона й зовсім маненька була, а сказала вся жива. Безо всякого тобі синяка чи якого ще порушення. Чому причиною послужило дерево, а потім кущ, прийнявши усе на себе у смислі удара.

Так от: наша історія болі нівіроятна. Бо вона про дорослих людей. Не в понятії їх падення на дерево, чи кущ, — а в значенні падення зовсім інших, болі губітільних.

Бо один чоловік грав на електричній хвізгармоні.

Ну? А схибнувся він не на ній, не на віолончелі, чи ще на якійся музиці, а на зовсім посторонньому предметі, який є в кожній нормальній тьоті. Но є такі любітілі, які б вимагали, щоби цей предмет у неї був всевозможнo більших розмірів, здоровенніший, вплоть до самої його неможливості. І всячискі собі хотять таких тьотів, ненормальних у смислі предмета, а іменно: таза. Таких нещасних жінок, які часто, може, страждають од безобразія своєї задньої кінечності телостроєння. Бо в цих таких ненормальних любітілів до всяких інших жінок не виникла ні любові, ні чого іншого.

От цей хвізгармонщик попадає із концертами в село, де влюбляється в наречену. Не в свою, яка стане за це його дружиною, ні, а в нівесту зовсім іншого тіпа. Голови колгоспу! По причині гуляння ним із нею весілля, пригласа, нічого не підозріває наслідків, такого от музиканта, не здогадуючись при етом, хто він є насправді.

І, будучи пригласонний у смислі музики як столичний музикант, він, замість чесно одіграти усе, як йому положено, почина зацікавлятися зовсім іншими ділішками, в смислі смотрення на нівесту, но не там, де положено, а значительним образом ніже. А коли вже вона хоче танцювати, він, тіряя собствений стид, через що починає грати красиво, як нікада до того в житті не грав. Що це помітили навіть гості, які вже тут три дні не хотіли нічого помічати, навіть одне одного. І навіть нівеста, й та була потрясьонна чувствами, які виникли в їй у понятії музики.

А той музикант вже до того потіряв сором, що коли нівеста, уся-уся наслухавшись подобної музики, пішла подихать на двір по нужді в туалета, то він уже, виявляється, давненько її там піджидав. І на стільки він сказався перед нею убідительний в смисле страсті, що вона забула й про своє весілля до голови колгоспу, і навіть чого вона сюди прийшла — до такої міри, що один кум, який случайно теж вийшов у це саме місце, винуждений чимдуж швидше, забуваючи про все на світі, бігти назад у хату к женіху й бистрінько розповідати все, що йому довелося пере жити, побачивши таке на свадьбі на власні очі по дорозі в туалет, що там зараз виделує нівеста з музикантом, а особинно, що музикант виделує із нівестой.

Од чого усього той женіх, хоч і будучи п'яним, а сообража вхопити вила-трійчата,

щоб ними за це заколоти кума, аби той більше ніколи не смів на його свадьбі говорити подібне. Замість того, щоб озирнутися за столом і не побачити своєї нареченої, він швиденько устрімляється за кумом. Той же, бачучи усю серйозність наміренія жениха, а особинно вил-трійчаток, починає швидко тікати таким образом, щоб попитатися пробігти мимо хвізгармоніста із його жертвою обмана. Тоді жених, коли біжучи мимо їхнього дела, яке вони зображали просто на дерево обперті, не міг не заметіть музиканта, а в особинності нівесту по причині її білого плаття.

Тоді він швиденько перестає переслідувати свого кума, а замість того направляє свої справедливі вила в погоню за хвізгармоністом, який, хоч і повністю засліпльонний своєю нездоровою страстю, а все-таки сообража прекратіть на це врем'я свої отношенія к нівесті, поборя свій пагубний порив к тому, особо йому важному у ній предметові, й умудрився-таки тікати через ніч у сад.

Но бігти там було не багато куди, по причині тісноти індивідуального участка, хоч і принадлежащого голові колгоспу, однак і на ньому толком нічого посіяти не можна, що в свою очередь сильно підриває нашу кормову базу, бо й самі себе селяни через що нездатні вже прогородувати, не кажучи про те, що вследствие чого винуждені красти, аби хоч щось для цього продати на базарі, що у свою чергу зменшує кількість продуктів на продаж державі, через що в магазині нічого путнього не купиш, окроми сильно захімічених продуктів питанія. Або ж таких, які ростуть просто на людських фікалях, узятих колгоспами просто з туалетів, — таких, як той, до якого своєчасно не змогла дійти нівеста і тепер, ні відя ніякого спасіння для втечі, наш музикант зміг побачити собі вихід лише в дверях його, куди й встиг увійти весь і зачинитися. Од чого не на шутку раз'ярьонний жених почина розгойдувать і трусити його з боку на бік, вследствие своїх ударів, визваними сильним ударом жениха, потрясьонного на свої очі побачиним во врем'я своєї лічної сватьби. Проколював він його з усіх всевозможних боків, доки той туалет не видержав, од чого й розчинився, чому дуже зрадів сильно вищезгаданий жених. І що він там побачив, устремльонний взглядом?

Нічого, окроми пустоти.

Пустоти отсутвія в ній музиканта, й жених начина понімать, що той біглець, по-відімо, воспользувавшись темнотою ночі, проскользнув мимо туалета в темряву. Для чого з криком і вилами устремився далі по вображаімому маршруту, разрушая свого забора, в інші місця ловить і убивать на місці свою жертву.

А тим уремням хвізгармонщик, провалившись униз туалета крізь доски вследствие сильного їх потрясеній вилами-трійчатками, здогадався усьотаки, погружаясь все глубже, не производит при цьому ні звука ні голоса через позор, а особино через страх, який був сильніший за всякі позори.

Що найшов у собі мужество мовчати і сидіти там цілу свадібну ніч, в то врем'я, як молоді, вдалилися на спеціальне брачне ложе, шоби якось нівеста змогла, наконец, утихомирить жениха й одняти в нього вила.

Несмотря на це, гості ще довгий час не прикрашали употребленіє крепких спиртовых напйтків, а також закушування їх усякими крепкими їжами, після чого

кажний довго ходив у туалета. Нисмотря на то, що там продолжав сидіть колишній музикант, який, наляканий цим, винуждін був не подавати при цьому ні звуку, доки всі гості все, що з'їли й випили за три дні довгої свадьби, не попереносили туди й не розійшлися по своїх домівках.

Но музикант не довіряв їм і дождався совіршившогося утра, коли ні один нормальний чоловік не вийде на вулицю, якщо він не шохвер циментовозки, яка проїздила в той час через вулицю. Тут хвізгармоніст начина бистро понімать, що ні один нормальний шохвер ні за якого калима не впустить його у машину в том віді, у якому той був, вилізши із туалетної ями. Питаясь ні привлеч вніманія шохвера запахом, він, доки водітіль, нічого не зная й не відя перед собою разрушеного забора, спокійно ходив до туалету, — тихесенько, не производя лишніх двіженій, заліз у кузов цимента й поїхав собі геть із того злополучного села, де він навіки оставив після себе хвізгармонь. І, вбаюканий їздою, незаметно для себя заснув од великої усталості і досади.

А проснувся він од того, що якісь незнайомі йому люди б'ють його ломами й молотками, й кайлами...

І що само болі дивне серед цього проіходящого, що він при цьому не ощуца ніяких болів чи других яких подобних ощущеній, що почало його сильно волнувать. Но тут він успокояється, обнаружив вдруг на собі усе те, що на йом поналипало одо длітільного перебування під тувалетом, неожиданно обдалося густо циментом марки чотириста і тим самим привратілося у камінь, якщо не сказать больше. По якому дружно б'ють усі робочі, не імея іншої возможности сил пропихать цю брилу під бортом самосвала і підганяємі крепкими криками своего прораба ув адрес цього, як він при етом казав, пам'ятника. А також ув адрес усім іншим пам'ятникам, разом узятим вообщє, якими у светі нових веянній тепер питаються вже доважувати цемент на стройках через дехвіцити для збільшення весу надліжащих стройматеріалов.

Яке ж було йово удівленіє, коли той пам'ятник неожиданно у нього на глазах розколовся, й, іздав сильнейший вонь, навсігда утік зо стройки.